

— Bizony, — beszélte Pistika — ma éjjel indulunk Trencsén felé, veszély fenyegeti a hazát. Sok mindent beszélt még Pistika, hogy betört az ellenség a Kárpátokon, végig sarcolja a tótokat és el akarja venni Trencsént s a felvidéket. Azután bucsuzkodott a családjától. Most tudta meg a fakatona, hogy ez a családja Pistikának.

Pistika mégegyszer körülnézett. — Eimegy — remegett szivszorongva a fakatona — és észre sem vesz. — Pistika meglátta ekkor a fakatonát: — Nini a fakatonám! — cirógatta végig a szemével barátságosan. A fakatona szerette volna elkíáltani magát, de nem tudott megszólalni, csak kis faszívét szorongatta a keserűség.

— Hogy belepte szegénykét a por, — szólalt újra Pistika sajnálkozva, — hajh, — fordult a leánykákhoz — nem háboruzik, mint mi, — ott kifényesednék.

Becsapódott az ajtó, a katonának úgy tetszett,

hogy örökre egyedül maradt. Végig pillantott mégegyszer magán: állig befödte a por, a cifra atillájából nem látszott ki egy szögletecske. A fakatona nehéz keserűséget érzett. De lehet, hogy érzett egyebet is, fájdalom, nagy szomorúságot, mert biztosan haza gondolt Trencsénre, ahol készítették. Misura, is veszélyben foroghat Gyurkóval, Darinkával, akik párnájukra fektették sokszor és napjában annyiszor fényesítették az atilláját. A rendes kis katona hirtelen kihuzta magát, még feszebbre, elhagyta az őrhelyét és megindult kemény lépésekkel a sublót tetején.

*

— Ez a kis fakatona rendetlenkedett biztosan, azért esett le a sublót tetejéről. Ezt már az öreg néni dunnyogta másnap, mikor összetörve megtalálta a székek alatt a fakatonát.

Andor bácsi.

Változás.

A papírárok legutóbbi száz százalékos emelkedése és a lap nyomdai előállítási árának száz százalékos meghaladó drágulása következtében abba a kényszerhelyzetbe jutottunk, hogy lapunk előfizetési árát a többi lapok mintájára száz százalékkal emeljük. Tekintettel azonban keresztény, magyar közönségünk súlyos gazdasági helyzetére, ezt oly módon igyekeztünk megoldani, hogy az emeléssel ne rójunk újabb terhet pártfogó közönségünk vállaira. Ezért meghagytuk az eddigi előfizetési árakat és a havonként négyszeri megjelenésről áttértünk a havonként kétszer való megjelenésre. Ezáltal súlyos erkölcsi áldozatot hoztunk, azonban hisszük, hogy

a közönség megértő támogatása mellett az erre kényszerítő nehézségeket rövidesen legyőzhetjük. — Lapunk tehát augusztus 1.-ével kezdődőleg minden hó 1.-én és 15.-én jelenik meg.

Az UJ ÉLET kiadóhivatala.

Uj előfizetési negyedév. Augusztus 15.-ével lejárt a második előfizetési negyedév is. Azon előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, ugyszintén azokat, akik még a múlt negyedév előfizetési díjakat sem küldötték be, kérjük előfizetéseik sürgős megújítására és az előfizetési díjak pontos beküldésére.

Az UJ ÉLET kiadóhivatala.

Akarj!

Próbáltál-e már magadba nézni?

A szívedbe, a lelkedbe mélyen? Próbáltad-e megfejteni Életed ezer, mélységes titkát? Átfutottál-e minden lehetőséget, megmérted-e, ami a legkevesebb benned, az igazi Értéket, megismerted-e, ami a legtöbb, — így nagybetűvel — a Bűnt?

Mért a legtöbb a Bűn tebenned, aki gyáván, bután, magadfosztottan kullogsz a hétköznapiok után, aki olcsó örömmel beszenyved a Vasárnapot, aki nem jegyzel fel semmit és mindent, mindent elfelejtesz!

Aki a legkisebb jóban is újabb jónak jöttét várrod . . . akít megejtene az évszakokkal ujló, évekkel muló, meg-megszakadó vágyak . . .

Aki egyre mélyebbre süllyedsz és sohasem emelkedsz fel a mindent átfogó Jóság csúcsaira . . .

Aki vakon és kishitűen éled napjaidat, aki véges meghatározással sokatérőnek hiszed azt, aminek mitsem érő, üres, szertefoszló szavak adtak értéket . . .

Aki nem tudod, hogy mit ér, amivel az Életbe léptél, aki kötelességet nem ismersz se magaddal, se másval szemben . . . aki jogosulatlanul jogokat ítélz mindíg magadnak . . .

Benned, aki azt hiszed, hogy a magadé vagy; aki odaadod másnak az éned; aki visszavonulsz, vagy éled az Életet úgy, mint a többi! . . .

Aki mindig, minden alakban, a jó és rossz Sors valamennyi fázisában hiányt érezel, aki örök elége-

detlen vagy s szerencsétlennek, kifosztottnak vallod az Életedet . . .

Próbáltál-e magadba nézni?

Ha nem, úgy nézz a szívedbe, a lelkedbe mélyen! . . .

Látni fogod, hogy nincsen arc, melyet már ne láttál volna, nincs érzés, melyet ne éreztél volna, hogy nem jöhet senki . . . semmi . . . mert agyoncsigázott, előrehajszolt lelkedben már mindenki . . . minden múlt . . .

Észedbe fog jutni, hogy te hoztad az Idő, a Tér fogalmát, te különböztetted meg a napokat, az évszakokat, a tovatünő éveket s nem fogsz többé gyáván, bután, magadfosztottan utánuk kullogni, hanem új hittel eléjük vágsz majd . . .

. . . Mert rájössz arra is, hogy a legkevesebb ugyan, de igenis van benned valami Szent, valami természetfölötti: az Akarat. Az igazi Érték, a legkevesebb benned, de ebből elég amyi, hogy megvan . . .

És senki sem kell figyelmeztessen arra, hogy Sorsod, Életed kovácsa vagy. Hogy akarj, elindulj, megteremtsd a Jövőt, a tiedet, mindenkiét! . . .

És talán senki sem kell figyelmeztessen arra sem, hogy le ne téri, ne hallgass senkire, csak arra, ami törvény benned, amit a szíved diktál! . . .

Mert senkitől sem várhatsz semmit, mert benned van minden és mert egyedül rajtad áll, hogy elérd a boldogulást, a Boldogságot!

Nézz magadba . . . mélyen . . . akarj s tied a Jövő!

Szamos.